

13. BRAND IN TWEE FLATGEBOUWEN IN DARMSTADT

Op een avond, het was al laat in de herfst, zat mijn lieve eega voor tv. Het was haar gewoonte na het avondeten op de sofa voor de beeldbuis te gaan zitten om dan tegen tien uur al in te dommelen. Ik was altijd al de mening toegedaan dat tv-kijken slechts met mondjesmaat te genieten is en daarom hield ik me elke avond met iets bezig tot ongeveer half tien. Dan ging ik naast Kris zitten om zonder protest naar een of andere misdaadfeuilleton of gezondheidsprogramma mee te kijken. Zelfs wanneer mijn vrouw was ingeslapen, kon ik tussendoor niet zappen naar een andere zender. Bij elke wijziging in het achtergrondlawaai werd ze wakker en wilde ze met haar natuurlijke, vrouwelijke logica *haar* zender op de buis.

Op die avond echter werd ik plots uit de keuken geroepen: 'Luc, kom vlug! Er is brand in twee flatgebouwen in Darmstadt.' Ik was net iets aan het afspoelen, droogde snel mijn handen en met handdoek en al liep ik naar de woonkamer. Ik bleef in de deuropening staan en inderdaad, ik kon duidelijk zien hoe mensen in nachtkledij, kamerjassen en badmantels met bussen werden geëvacueerd. Daar het buiten donker was, waren de mensen en ook de kleur van de bussen nogal zwart-wit. De reportage was maar zeer kort en toen ik daar stond werd er ook geen commentaar meer gegeven. Ik vroeg mijn vrouw waar dat ergens was, maar ze antwoordde: 'Je kwam te laat en ik heb ook niet gehoord waar de brand was.' Als een tv-programma onderbroken wordt om zo iets te melden, moest het toch om een grote brand gaan. We veronderstelden dat er zeker meer informatie zou over gegeven worden in de volgende nieuwsuitzendingen. We keken in de krant om te zien wanneer dat was, maar voor tien uur was er niets. Ik ging weer de keuken in en deed rustig verder. Mijn sensatiezucht was echter gewekt en ik ging even op het terras om uit te vissen of ik iets kon ruiken. Afhankelijk van de windrichting en bij een grote brand in de buurt is zulke kans vrij groot. Dat was echter niet het geval, misschien kwam de wind ook uit de verkeerde richting.

Om tien uur kwam dan eindelijk het lang verwachte journaal, dat we aandachtig tot het laatste woord volgden. Over branden in Darmstadt of ergens anders in Duitsland werd niets verteld. Onze ontgoocheling was nu niet bepaald groot, daar de tv-camera's die ons de beelden eerder op de avond hadden getoond, niet noodzakelijk deze waren van de zender die ons nu het nieuws bracht. We hadden ook, een beetje dom misschien, niet nagekeken op welk kanaal de beelden waren uitgezonden geweest. Maar er waren nog een paar nieuwsuitzendingen op tv in het uur dat volgde. We bekeken ze alle, doch zonder resultaat. Om half twaalf 's nachts kwamen we tot de nuchtere vaststelling dat de brand hoogstwaarschijnlijk snel geblust was en dat er (hoe onkies de gedachte ook was) zeker geen doden of gewonden te betreuren vielen. Dat laatste zou in het journaal beslist vermeld geweest zijn. We gingen er dan maar van uit dat de krant daarover morgenvroeg

in de rubriek 'In en om Darmstadt' uitvoerig zou berichten. Verder gepraat en gissingen over dit onderwerp lieten we bijgevolg maar rusten tot de volgende 'zitting': de middag van de dag erna. Daarop gingen we slapen.

De volgende ochtend waren we het voorval al bijna vergeten, maar enkele uren later op mijn werk belde Kris me heel opgewonden op. Ze had in de krant gekeken en er was inderdaad een brand geweest, meer bepaald in twee torenflats in Darmstadt-Kranichstein. Aanvankelijk begreep ik de opwindning van mijn vrouw niet zo goed, omdat we de avond voordien toch samen de beelden hadden gezien. Maar nu kwam het wonderbaarlijke: die brand was heel precies om half twaalf ontstaan gisteravond en, nog verbazingwekkender, de bewoners van de gebouwen werden pas om half één met bussen weggebracht! Er stond zelfs een foto van deze evacuatie in de krant en later kon ik merken dat de gelijkenis met wat we op tv gezien hadden frappant was. Van opwindning kon ik die voormiddag niet meer aan werken toekomen. Mijn lieve partner had reeds af en toe een psi of parapsychologische visioen gehad, maar meestal kon men veronderstellen dat de feiten reeds bij een of ander mens bekend waren en dat er zo een vorm van telepathie in het spel was. Dat zou men hier eventueel ook wel kunnen zeggen voor de brand op zich, daar een brandstichter in de kelders van de gebouwen reeds enkele uren ervoor zijn toekomstige daad in gedachten had. De evacuatie paste echter niet in dit eenvoudige schema. Het ging hier dus om voorgevoel en het komt griezelig over als men daadwerkelijk bij zo een fenomeen betrokken wordt. Nog nooit was ik in aanraking gekomen met dit zevende zintuig (met het zesde trouwens ook nauwelijks). Bij het middageten bespraken we het voorval uitvoerig en hoewel we de sterke drang voelden om deze buitengewone ervaring rond te vertellen, namen we het besluit maar te zwijgen. De meesten zouden toch hoogst waarschijnlijk denken dat we ons interessant wilden maken en dat we misschien zelf wat met de brand te maken hadden.

De invloed van mijn vrouw op mijzelf moet (zoals meestal) toch zeer groot geweest zijn om mij ongemerkt psychische beelden te doen zien die niet reëel waren. Beelden die zij zag en die ik daarna ook kon zien en die voor ons twee grotendeels identiek moeten geweest zijn. Dit zevende zintuig heeft mij nadien met rust gelaten, maar mijn vrouw had nog een paar maal dit beangstigend voorgevoel en visioenen van flakkerende vlammen van kleine branden, die ergens in de stad door een brandstichter werden aangestoken, zoals we nadien telkens in de krant konden lezen.